

Wszystkie te dane są zgodne z tym, że w oocytach żaby, jak i w oocytach innych zwierząt, mitochondria są rozmieszczone w sposób charakterystyczny, który jest wynikiem ich specyficznej budowy i funkcji.

W oocytach żaby, jak i w oocytach innych zwierząt, mitochondria są rozmieszczone w sposób charakterystyczny, który jest wynikiem ich specyficznej budowy i funkcji. W oocytach żaby, jak i w oocytach innych zwierząt, mitochondria są rozmieszczone w sposób charakterystyczny, który jest wynikiem ich specyficznej budowy i funkcji.

W oocytach żaby, jak i w oocytach innych zwierząt, mitochondria są rozmieszczone w sposób charakterystyczny, który jest wynikiem ich specyficznej budowy i funkcji.

W oocytach żaby, jak i w oocytach innych zwierząt, mitochondria są rozmieszczone w sposób charakterystyczny, który jest wynikiem ich specyficznej budowy i funkcji.

W oocytach żaby, jak i w oocytach innych zwierząt, mitochondria są rozmieszczone w sposób charakterystyczny, który jest wynikiem ich specyficznej budowy i funkcji.

W oocytach żaby, jak i w oocytach innych zwierząt, mitochondria są rozmieszczone w sposób charakterystyczny, który jest wynikiem ich specyficznej budowy i funkcji.

M. Konopacki. Zachowanie się mitochondrjów w czasie rozwoju zarodków żaby. (Le comportement des mitochondries au cours du développement des embryons de la Grenouille¹⁾.

Autor, badając jajniki żaby w miesiącach jesiennych i zimowych, głównie za pomocą metod *Regaud'a* i *Champy'go* potwierdził obserwacje *Lams'a*, że t. zw. jądro żółtkowe i masa żółtkotwórcza składają się z mitochondrjów, które rozmieszczają się w oocytych w pewien charakterystyczny sposób. Już dość wcześnie, bo w oocytach ok. 100 μ średnicy, mógł autor wyróżnić dwie postaci

¹⁾ p. Bull. d'Histol. appl. T. 4, z. 2. 1927.

mitochondrjów. Jedne ziarniste, przekształcające się później w twory nitkowate—chondrjomity, drugie zaś krótkie, lecz dość grube pałeczki.

Chondrjokonty pałeczkowate rozmieszczają się przeważnie na samym obwodzie ooplazmy, podczas gdy chondrjomity wypełniają jej resztę, tworząc dwa większe skupienia prawie kolistę: wewnętrzne - okołojądrowe i obwodowe. Między nimi zaś biegną pasma promieniste, składające się z większych lub mniejszych skupień tych chondrjomitów. Te dwie postaci mitochondrjów różnią się i pod względem fizjologicznym. Chondrjomity bowiem, rozpadając się częściowo znowu na ziarenka, wytwarzają lipoidy, co da się wykazać na podstawie obecności w nich czerniących się kwasem osmowym zawartości, które w większych splotach chondrjomitów zlewają się w większe kule lipoidalne. Widoczna na ziarenkach początkowo osłonka mitochondrjalna po pewnym czasie zanika. Chondrjokonty natomiast, leżąc na obwodzie między licznymi ziarenkami lipoidów od wewnątrz i wnikałcami od nabłonka foliularnego ziarnami zieleniochonnemi substancji białkowych, absorbują je i syntetyzują cząsteczki właściwego żółtka.

Pałeczki te pęcznieją, zaokrąglają i powiększają się, tracąc częściowo reakcję fuksynofilną przez zabarwienie się środka ich na żółto. Brzeg tych kulek, a potem płytek, utrzymuje jednakże przez czas bardzo długi zabarwienie nie fuksynofilne, które zanika dopiero na bardzo dużych płytkach.

Badając zachowanie się mitochondrjów podczas brózdowania i w zarodkach, autor spostrzegł znaczne zmniejszenie się ilości mitochondrjów w jajach dorosłym i brózdującym. Dopiero w komórkach ektodermicznych gastruli można obserwować ziarenka fuksynofilne, których ilość zaczyna wybitnie wzrastać od chwili zużywania się żółtka w dalszych stadiach. W zarodkach starszych, a specjalnie pięknie w nabłonku jelitowym 10-dniowych zarodków, spostrzegł autor, że na płytkach żółtkowych występują ponownie osłonki mitochondrjalne fuksynofilne, które w miarę zużywania się żółtka przyjmują kształt półksiężyców, a wreszcie pałeczek, niczem nie różniących się od obecnych już w plazmie chondrjokontów. Powyższe obserwacje stwierdzają, że w oocytach żaby występujące chondrjomity bezpośrednio przekształcają się w ziarna lipoidów, podczas gdy chondrjokonty ich odgrywają tylko rolę pośrednią w tworzeniu płytek żółtkowych. Pod tym względem odpowiadałyby one obserwowanym przez Emberger'a, Guilliond'a i Mangenot'a plastom w komórkach roślinnych. To też autor proponuje nadać im nazwę *witelloplastów* z wierzących.

(Z Zakładu Histol. i Embrjol. Uniw. Warsz.)